

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ἜΤΟΣ Α΄ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 22^{ον}. ||

3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1866.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

THE

ΦΥΣΕΩΣ.

ΣΠΗΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΡΑ.

ΜΑΜΜΟΥΘ.

(Συνέχεια.)

Ἐκείθεν ἐπορεύθημεν ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ Γίγαντος (Mammoth dome) ὅστις ἔχει ὕψος 130 μέτρων καὶ καλύπτει ἀπειρον διάστημα, τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν τὸν ὄροφον, ἂν καὶ ἐφωτίσαμεν τὸ κενόν διὰ χαρτίων ἐμβεβαμμένων εἰς ἔλαιον, ἀλλὰ πάντοτε ἐκρύπτετο εἰς τὰ σκότη! ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε μικρὸς παραβαλλόμενος πρὸς τὰ μέγιστα ταῦτα θαυμάσια τῆς φύσεως. Ἦ σκέψις τότε ὅτι ὁ μικρότερος λίθος ἀποσπώμενος ἐκ τοῦ θόλου καὶ πίπτων ἐπὶ τινος περιηγητοῦ ἐνῶ τὸν ἐθεώρει ἠδύνατο νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν ἐκστατικὴν αὐτοῦ περιέργειαν, μ' ἔχαμε νὰ λάβω παραχρῆμα τὴν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ.

Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν

παρετήρησα ἕτερον θόλον ἐκ μέλανος λίθου στικτοῦ ἐξ οὐσιῶν ἀκτινοβόλων. « Εἶμεθα ἐν τῷ ἀστερόεντι θαλάμῳ, μοι εἶπεν ὁ Μάτ, περιμείνατε μικρὸν, καὶ θέλω σὰς δείξει θεάμα, ὁποῖον οὐδέποτε εἶδατε κατὰ τὰς μακρὰς περιηγήσεις σας » καὶ λέγων ταῦτα ὠλίσθησεν ὀπισθεν χωρίσματός τινος ἐκ βράχου καὶ ἐπὶ τῆς ἀμαυρᾶς ἐπιφανείας του ἤρξαντο νὰ λάμπωσι μυριάδες ἀδαμάντων. Προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ κοιλώματος τούτου ἐπίστευσα ὅτι ἐθεώρουν τὸ στερέωμα μετὰ τῶν λαμπόντων ἐπ' αὐτοῦ μυριάδων ἀστέρων. Ἄλλ' αἴρνης τὸ φῶς ἠφρανίσθη καὶ εὐρέθην πάλιν ἐν τῇ πυκνοτέρᾳ σκοτίᾳ· ἐνῶ ἐξέφραζον τὸν θαυμασμόν μου, ὁ Μάτ μοι ἐπρότεινε νὰ παρασταθῶ εἰς τὸ λυκαυγὲς καὶ εἶτα εἰς τὸ σκιόφως. Φῶς μελιχρὸν διαχύνεται τότε ἀσθενῶς κατὰ μῆκος τοῦ σπηλαίου, αὐξάνει καὶ ἀναφαίνονται οἱ ἀστέρες, εἶτα ἐξασθενεῖ κατὰ μικρὸν ἀφανίζεται, καὶ ἀπειροὶ λάμπει ἀκτινοβολοῦσιν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου. Τὸ φυσικὸν τοῦτο διόραμα (*).

(*) Διόραμα (τεχνικὸν) εἶναι θεᾶμα συγκροτούμενον ἐκ τοπειῶν ἐξωγραφισμένων ἐπὶ ἁθύνης, ἢ ἐξ εἰκόνων μεγάλων διαστάσεων, αἵτινες, ἐντὶ νὰ ἦναι τοποθετημέναι κυκλικῶς, ὡς ἐν τῷ πανοράματι, ἐκτίθενται ἐπὶ εἶδος καθέτου, πρὸς περιπέλειαν τῶν γενικῶν καὶ ἐπιτοπιῶν χρωματισμῶν,

δύναται νά ανταγωνισθῆ πρὸς ὅ,τι ἡ τέχνη ἐφεύρεν ἐκπληκτικώτερον εἰς τὸ εἶδος τούτου. ■

Ἐντεῦθεν ἐπορεύθημεν πρὸς τὴν προκυμαίαν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης (Dead sea), λεκάνης 8 ἢ 10 μέτρων πλάτους, ὥστε ἀναγκάζομαι νά ὁμολογήσω ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ μεταχειρίζονται μεγάλως τὰ πομπώδη ὀνόματα. Ἐκεῖ που πλησίον συνηγήσαμεν ἀρκετὰ εὐρύν ποταμὸν φράσσοντα τὴν διάβασιν ἡμῶν· ὁ ὑποχθόνιος οὗτος ποταμὸς καλεῖται Στύγξ· ἐπέδην τοῦ ἀκατεργάστου πορθμείου τοῦ χάρωνος, ὁ δὲ σκαιοῦ μου πορθμεὺς ἐξέδαλε κραυγὰς, αἷτινες ἀντήχησαν μακρὰν ὑπὸ τοὺς θόλους, ἃς ἤθελέ τις ἐκλάβει ὡς τοὺς στεναγμοὺς τῶν καταδικασμένων ψυχῶν εἰς τὰ αἰώνια ταῦτα σκότη. Αἱ δάδες μας διέχεον ἐρυθροπούς χρωματισμοὺς ἐπὶ τῶν εἰκονιζομένων παραδόξως βράχων, ἐνῶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Στυγὸς σκιεγραφείτο ἡ εἰκὼν τοῦ Νέγρου. Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέαμα μ' ἐδύθισεν εἰς σκέψεις παραδόξους, ὅτε φοβερός δοῦπος ἀντήχησεν αἰφνιδίως ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὃν ἤθελέ τις ὑποθέσει προερχόμενον ἐκ μεγάλης τινὸς καταπτώσεως, καὶ ὁμως δὲν ἦτο ἡ τέχνασμα τι τοῦ Μάτ, ἵνα μὲ ἐκπλήξῃ, καὶ ὅστις ἐδείκνυε τοὺς λευκοὺς ὀδόντας τοῦ ἀπλετοῦ γελῶν. Ἐνῶ δηλαδὴ εὐρισκόμην παραδεδομένος εἰς τοὺς θεωρητικοὺς διαλογισμοὺς μου, καταβάς οὗτος τοῦ πορθμείου ἐκτύπησε πυκνῶς ἐπὶ τεμαχίου ὑφάσματος καὶ παρήγαγε τὸν πάταγον τοῦτον, ὅστις μ' ἐξήγειρεν ἐκ τῶν σκέψεών μου· δὲν ὠργίσθη ὁμως κατ' αὐτοῦ διότι μ' ἐπροξένησεν αἰσθησὶν ἣν ἐπὶ πολὺ δὲν θέλω λησμονήσει.

μεταβάλλουσαι εὐφρῶς τὰ παίγνια τοῦ φωτὸς καὶ ἐπιφέρουσαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τινῶν μερῶν ποτὲ δὲ πανταχοῦ τὰ ἀποτελέσματα πάσης τεχνικῆς ἢ φυσικῆς ἀκτίως· τὸ δῖοράμα ἐφευρίσθη ὑπὸ τῶν ΚΚ. Bouillon καὶ Daguerre κατὰ τὸ 1822. Σ. Μ.

Μετὰ ἡμισείας ὥρας πλοῦν ἀπέβημεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἐπὶ ἄμμου λεπτῆς, ἥτις εἶναι αὐτὴ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἐν καιρῷ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑδάτων, καὶ διακρίνονται καλῶς αἱ διάφοροι ὑψώσεις τοῦ ὕδατος. Ἐκεῖ που πλησίον εὐρομεν θειοῦχον πηγὴν, ἔπειτα τὴν εἰσόδον τοῦ Κλεβελάνδ, τῆς ὁποίας τὰ πλάγια φαίνονται ὡσεὶ κεκαλυμμένα ὑπὸ ὠραίων καὶ λεπτῶν ἀνθέων· ἡ παρατήρησις αὕτη ἐγένετο παρ' ὄλων ἐν γένει τῶν περιηγητῶν μηδὲ τῶν ὀλιγώτερον ποιητικῶν ἐξαιρουμένων· ἡ εἰσόδος αὕτη φέρει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, τὴν χιονότοιχον (Snow ball room)· τῷ ὄντι τὸ κονίαμα τῶν τοίχων αὐτῆς εἶναι λαμπρᾶς λευκότητος· ἐντεῦθεν δὲ δι' ἀτραπῶν ὀμαλῶν ἢ ἀποτόμων ἀφίχθημεν εἰς τὰ βραχώδη ὄρη (Rocky mountains), ὅπου ἀνάγκη ν' ἀναρρίχῶνται τις ἀδιακόπως ἐπὶ μεγίστων βράχων ἀποτμηθέντων τοῦ θόλου. Διὰ μέσου δὲ τῶν ἀνωμαλιῶν αὐτῶν καὶ πλατέων ῥωγμῶν, αἷτινες φαίνονται ἀγγέλουσαι ἐτέρας μεγάλας καταπτώσεις, φθάνει τις ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σπήλαιον τῶν Νυμφῶν (Fairy grotte), ὅπου οἱ σταλακτίται τεταγμένοι κατ' ἀπειρα περίστουλα σχηματίζουσι κομφᾶς ἀψίδας ἀληθῶς ὄψεως γοητευτικῆς (féerique). Πανταχόθεν σταλάζει ὕδωρ, πανταχόθεν ἀκούονται οἱ σταλαγμοί, τῶν ὁποίων ἡ εὐνηχος πτώσις ἀντηχεῖ εἰς τὰ ζοφερά ταῦτα ἀναχωρήματα. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς αἰθούσης ὑψοῦται σύμπλεγμα σταλακτιτῶν παρεμφερές φοῖνικι, τοῦ ὁποίου οἱ εὐφρῶς κλίνοντες κλώνοι φαίνονται οἷονεὶ γεγλυμένοι ἐπὶ ἀνατολικοῦ ἀλαβάστρου (albatre oriental) (*). Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χαρίεντος τούτου συμπλέγματος ἀναβλύζει πηγὴ, αἰωνόβιος δημιουργὸς πάντων τῶν ἐπιστροφῶν τούτων,

(*) Εἶδος λευκοῦ λίθου· ἐκείνου δὲ οἱ ἀρχαῖοι ὄνομαζον ἰδριαντῶς ἐκάλουν. Σ. Μ.

αἷτινες ἔλαμπον εἰς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ ἀντρον τῶν νυμφῶν, κεῖται εἰς μίαν τῶν ἐσχατιῶν τοῦ σπηλαίου εἰς ἀπόστασιν 16 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς εἰσόδου του.

Δέκα ὥρας διέμεινα ἐν αὐτῷ καὶ ἠσθάνομην πλέον τῆν ἀνάγκην νά ἀνέλθω εἰς τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἐχαίρετῆτα μετ' ἀνεκφράστοῦ χαρᾶς.

I. Deville. ἐκ τοῦ Tour du Monde. 1863.

A. ΒΑΜΠΑΣ.

Η Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ .

ΑΣΜΑ ΠΕΙΡΑΤΟΥ.

Εἰς ἀφρίζοντα παλάγη τὸ πλοιάριόν μου φέρο, Ὄταν νύξ, ὅταν ὁ νότος μὲ τὰ κύματα παλαίη, Μὲ βραχίονα ἀνδραῖον πειρατοῦ σημαίαν αἶρω, Καὶ ἡ ὄψις μου δειλίαν καὶ ἀπόγνωσιν ἐμπνέει.

Δὲν μὲ μέλλει ἂν ἀγρίως ὁ βορρᾶς μουκᾶται ἄνω, Ἀναρράπτου, ἂν βροντῶσιν αἱ βρονταί, οἱ κεραυνοὶ· Δὲν μὲ μέλλει· τί μὲ μέλλει εἰάν ζω ἡ ἀποθάνω, Ἀς τρομάξουσι τὰ πλοῦτα, ἃς φοβᾶται ἡ γυνή.

Ὄταν ἡ σελήνη λάμπη κατηφῆς τὴν ἀτενίζω, Μὲ μεγάλην ἀγωνίαν ἀναμένω νά χαθῇ· Πλὴν ἐγάθη· ἰδοὺ πάλιν εἰς τὰ σκότη ἀρμενίζω, Δυστυχῆς ἀκείνος· ὅστις μετ' ἐμοῦ συναντηθῇ.

Τὴν παρτίδα μου δὲν κλείουν οὔτε τάφροι οὔτε τείχη, Εἶν' ἀπέραντος, μεγάλη, ὡς ὁ νοῦς ὡς ὁ θεός· Δὲν ἐρθεῖ, δὲν καταρτίπτει βασιλεῖς ἐδῶ ἡ τύχη, Οὐτ' ἐδῶ κανεὶς στενάζει εἰς τὰ σίδηρα λαός.

Μόνον εἶμεθα δεσπότην ἀπέραντου βασιλείας, Τὴν πειρατικὴν σημαίαν ἐστις δὴ ποτ' ἀπαντήσει· Τὸν ἀγένην κύπτων κάτω μετὰ φόβου καὶ δειλίας, Ὡς δὲ δῆμα καὶ σκῆπτρον πρέπει νά τὴν προσκυνήσῃ.

Δι' ἀνδράποδα ἐπλάσθη διὰ κτήνη ἢ γῆ μόνον, Μόνη τῆς ἐλευθερίας εἶν' ἡ θάλασσα κοίτις· Καθαρὰν ἀνδρῶδη αὔραν καὶ ἀέρα ζωογόνον Εἰς τὰ κύματά της πνέει ὁ ἀνδρῆτος πειρατής.

Τὴν ψυχὴν του δὲν ἐφραίνει ἄσπρα τροφετῶν σιτηθῶν, Τῶν κυμάτων θραυομένων τὸν ἐφραίνει ἡ βοή· Κ' εἰς κινδυνεύοντων πλοίων κ' εἰς πνιγομένων θρῆνον Τοῦ δεσπότη τῶν ὑδάτων τέρπεται ἡ ἀκού.

Δὲν πιέζουν κεραμίδες, οὐδὲ πλίνθοι, οὐδὲ γῶμα Τὴν ψυχὴν του· ἐλευθερία μὲ τὴν ἀνεμον πετᾷ· Δὲν μαραίνουσι τέρψεις χαῖνοι τοῦ προσώπου του [τὸ γῶμα] Οὐδ' ἀνάδρωσι ἐπὶ κλίνης ἀλγηδόνων τελευτᾷ.

Αὐτὸν μόνον τοῦ θανάτου ἡ δρεπάνη δὲν τρομάζει, Πρὸ τῆς ὄψεως του μόνος αὐτὸς μένει ἀπαθής· Οὐδ' εἰς σκώληκας ἀπληστὸς εὐωχίαν ἐτοιμάζει, Εἰς τὴν γῆν δὲν ἐπιστρέφει εἰς τὸ κύμα γεννηθείς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΩΝ.

(Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων κυρίας τινός).

I.

Ἐρώτησις. Τί ἐννοεῖς διὰ τῆς λέξεως ἐργολαβία;

Ἀπόκρισις. Ἐργολαβία σημαίνει ἐκφράζειν τὸν ἐρωτᾶ σου πρὸς τινὰ γυναῖκα, ἥτις ἠγμκλώτισε τὴν καρδίαν σου, περιστοιχίσειν τὸ πεφιλῆμενον ἢν διὰ τῶν φροντίδων σου καὶ ζητεῖν διὰ πάσης περιποιήσεως καὶ προσοχῆς νά καθίστασαι εὐάρεστος αὐτῷ.

Ἐρ. Ὑπάρχουσι πολλοὶ τρόποι ἐργολαβίας;

Ἀπ. Πλείστοι.

Ἐρ. Μὰς λέγετέ τινας λοιπὸν ἐξ αὐτῶν, ἂν εὐαρεστῆσθε;

Ἀπ. Τούναντιον μάλιστα, εἶμαι προθυμότερος νά σᾶς φανῶ εὐχάριστος.

Ἐρ. Ἀληθῶς, εἰσθε ἀξιαγάπητος· εἶμεθα ἔτοιμοι νά σᾶς ἀκούσωμεν.

Ἀπ. Ἀρχομαι λοιπὸν.

II.

Π Ε Α Ν Θ Π.

Ἴνα ἐργολαβίῃ τις ξανθὴν εἶναι ἀνάγκη νά σπουδάσῃ προηγουμένως τὸν χαρακτῆρά της, τὰς ἐξέεις καὶ τὰς ὀρέξεις αὐτῆς.

Ἡ ξανθὴ διαφέρει μεγάλως τῶν ἄλλων γυναικῶν· ποιηταὶ δὲ τινες βεβαιοῦσιν ὅτι εἶναι καὶ ἡ ὠραιότερα ὄλων.

Εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης καὶ ἔχω σπουδαίους λόγους εἰς τοῦτο.

Εἶμαι καὶ ἐγὼ ξανθὴ.

III.

Ἡ Εὐα, — ἡ πρώτη γνωστὴ ἑλαφος, λέγουσι πάντοτε οἱ ἐρωτικοὶ οὗτοι ποιηταὶ — ἦτο ξανθὴ, ὡς τὰ λῆλα τῶν ἀγρῶν.

Ἡ κόμη τῆς Ἀφροδίτης, τῆς προστάτιδος τῶν ἐρώτων, εἶχεν αὐτὰ τοῦτο τὸ περιώνυμον χρῶμα.

Ἡ δεσποινὶς M. B. μία τῶν ὠραιότερων γυναικῶν εἶναι ξανθὴ τέσον ὥστε νὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν Γερμανίδος.

Ὅλαι αἱ ὀνομασταὶ ὠραιότητες ἦσαν, εἶναι καὶ ἔσονται ξανθαί.

Ὀλίγοι εὐρίσκονται οἱ ἀντιλέγοντες εἰς τὸ γυναικεῖον τοῦτο ἀξίωμα.

IV.

Ἡ Ραβέλ μόνη, ἐκακολόγησε τὰς ξανθὰς. Ἄλλ' ἡ Ραβέλ, ἡ χαρίεσσα αὕτη κωμῶδες, ἥτις μὲ ἀνιάζει ὁσάκις τὴν βλέπω, ἦτο παράδοξος· τὰ δὲ παράδοξα ἐπιβεβαιοῦσι τὸν κανόνα, ὡς αἱ ἐξαιρέσεις.

V.

Ἡ ξανθὴ λοιπὸν εἶναι διαφορετικῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Εἶναι γλυκεία, ποιητικὴ καὶ γενικῶς ἐράστρια τοῦ ὅ,τι εἶναι μελάγχρουν, ἀξύθυμον καὶ μεμψύμοιρον.

ἵνα τὴν ἐργολαβίῃ τις, ἵνα κατορθώσῃ τὸ ποθοῦμενον, ἀνάγκη νὰ κέκτηται τὰς ιδιότητας ταύτας.

VI

Ἡ νὰ ἦναι πλεῦσιος.

VII

Ἡ ξανθὴ εἶναι λεπτοφυῆς, ἀσθενὴς, περὶπαθὴς καὶ λυμπατικὴ.

Ἀγαπᾷ τὴν ποίησιν, τοὺς πνιγμένους στεναγμούς, τὸν ἰλλωπισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὰ τρυφερά γραμμάτια.

Πιστεύει ἀκόμη τοὺς ἐραστὰς, οἵτινες ἀπειλοῦν ὅτι θέλουσιν αὐτοκτονηθῆ.

Λυπεῖται εἰς τὰς ἀτυχίας τῆς καρδίας, καὶ συμπάσχει εἰς τὰς δυστυχίας τῆς ψυχῆς.

Οὐδέποτε ξανθὴ ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς λέξεις ταύτας:

Ὅτε θέλετε λάβει τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, σκληρὰ, δὲν θέλω ὑπάρχω πλέον εἰς τὴν ζωὴν.

Μισονύκτιον.

VIII

Ἀφοῦ ὅμως γίνῃ ἐρωμένη σου, τὸ μόνον μέσον ὅπως τὴν διατηρήσῃς εἶναι νὰ τὴν δέξῃς.

IX

Εἰς τῶν φίλων μου ἐλεγέ πατε·

• Αἱ ξανθαὶ εἶναι ὡς τὰ ἀφρώδες γλυκίσμα τὸ γινόμενον ἐκ τοῦ λευκώματος τῶν ὠνῶν, τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ κτυπᾶται.

Τίς θέλει δυνηθῆ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν; Οὐδαίς· Οὐτ' ἐγὼ αὐτὴ ἢ συνάδελφός των.

X

Λοιπὸν ἐν συνόψει·

Πρῶτον· μεταχειρίζου τὴν ποίησιν·

Ὁπωσδήποτε· μεταχειρίζου τὸν Βαῦρ-δουλα (*).

Εἶτα· ἀγάπα τὰς μεγαγχρινάς.

Ἄς ἐλθωμεν τώρα εἰς ἕτερον μάθημα, εἰς τὰς μελαγχρινάς.

(ἀκολουθεῖ)

A. B.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΑΙΟΝ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Κυρία, τῇ εἶπε, δὲν θὰ κερδίτητε ποσῶς τὸ παιγνίδιον, διότι χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἔμαθον μὲ ποῖον τρόπον παίζετε τὸ ζατρίκιον! . . . Ἐλαβον ἀμέσως τὰ μέτρα μου, διὰ ν' ἀποκρούσω προσβολὴν ἀποφασιστικὴν, ἥτις ἐμελλε νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καὶ νὰ μ' εὕρῃ ἀπροπαρασκευάστον. Σὰς συχαίρω διὰ τὰ σπάνια προτερήματά σας· ἐλησμονήσατε δὲ μόνον τὴν ἀτιμίαν μου καὶ τὸν θάνατόν μου. Αἱ εὐχαί σας ἐλπίζω νὰ μὴ εἰσακουσθῶσι, καὶ οἱ προδοταί, οἵτινες σὰς ἔστειλαν δὲν θέλουσι καυχηθῆ ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ των.

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου ἐπανέφερον τὸν Δὸν Ραμίρον σχεδὸν ἄπνουν. Τελευ-

(*) Ἡ συγγραφεὺς λέγει Monsieur Bambou δηλ. τὸν εὐγενέστατον ἰνδοκάλυμνον· ἐπειδὴ ὅμως τὸ φυτόν τοῦτο, μὴ φυόμενον εἰς τὴν πατρίδα μας, εἶναι σπάνιον τὸ ἀντεκαταστήσαμεν διὰ τοῦ βούρδουλα· εἰς δὲ τὰς ἐνδιαφερομένους ἐναπόκειται ν' ἀποφασίσωσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀντικαταστάσεως.

ταῖα τις βολὴ ὕπλου, βίφθεισα παρὰ τῶν Φλαμανδῶν κατὰ τὴν φυγὴν των, ἐτραυματίσε τὸν ἀνδρείον λοχαγόν. Τὸ αἷμα κατέκλυζε τὴν ὠραίην μορφήν τοῦ Ἰσπανοῦ, ἀλλ' ἡ λύπη ἐζωγραφεῖτο ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸν πόνον τῶν συνεσταλμένων χαρκακθέρων του. Διέταξε νὰ φέρωσι τὴν κόμησάν, ἥτις ἦτο σφόδρα συγκινημένη πρὸς τὴν ὁποῖαν ὁ Ζουρβάνος, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ, ποσῶς, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Εἴθε ἐλευθέρα ν' ἀναχωρήσητε, ἐνοπλος συνοδεία θὰ σὰς δοθῇ· ἐπερίμενον νὰ σὰς ἀποδώσω εἰς τὴν οἰκογένειάν σας, ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς ἤθελε μακρυνθῆ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου· εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ μὰς ἀπαλλάξουν τῶν ἐχθρῶν . . . ἀλλ' εἰμὲν νικηταί, καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία ἡγοράσθῃ μὲ τὴν ζωὴν μου, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει, διότι ἡ ζωὴ μου ἀπηλλάγη τῆς γοητείας!

— Δὸν Ραμίρε! . . . ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα διαλυομένη εἰς δάκρυα.

— Ἄρκει, κυρία μου, δὲν σὰς κρατῶ πλέον.

Καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον μετὰ καταφρονήσεως.

B.

Μετὰ ἓν ἔτος εὐρίσκετο εἰς ἀρχαίαν οἰκίαν, εἰς τὰ πέριξ τῆς Μαδρίτης, νέος ἰδάλγος τὸν ὁποῖον τὰ πρῶτα βάσανα ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον καταδικάσει εἰς ἀπόλυτον ἡσυχίαν. Πάντοτε σιωπηλὸς καὶ φεύγων τὰς συναναστροφὰς διέτριβε μετὰ τινος γέροντος ὑπηρέτου καὶ ἡγάπα νὰ περικυκλοῦται μ' εἰκόνας πενθίμους. Βλέπων τις τὴν ἀρειμάνιον φυσιογνωμίαν του, ἠδύνατο νὰ υποθέσῃ ὅτι ἦτο θῦμά τι τῶν πολέμων τῆς ἐποχῆς του. Ἐνίοτε ἡγανάκτει διὰ τὴν βεβιασμένην ἀπραξίαν του, ἀλλ' αὐταὶ αἱ περίοδοι τῆς ἐπιστροφῆς του πρὸς τὸν ἐνεργητικὸν βίον ἦσαν σπανιώταται.

Ὁ πύργος του ἠνοίγετο ἀδιακρίτως εἰς τοὺς πλουσίους ὁδοιπόρους, ὡς καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς προσκυνητάς. Ἡ φιλοξενία δὲν ἐγνώριζεν ὄρια διακρίσεως.

Νύκτα τινὰ θελλώδη, ὁ κώδων ἐξῶθεν ἐκρούσθη καὶ ὁ πιστὸς Ἀντώνιος ἐπροθυμοποιήθη νὰ ὑπάγῃ νὰ καταβιβάσῃ πλὴν κινητὴν γέφυραν. Δύο γυναῖκες, ἐπι-

μελῶς κακαλυμμέναι, καὶ ἐπιβαινόνσαι ἡμιόνων, ἐπαρουσιάσθησαν, καὶ μετὰ φωνῆς συγκεκριμένης ἐζήτησαν φιλοξενίαν, ἥτις πᾶραυτὰ ταῖς παρεχωρήθη. Ὁ Γέρον ὑπηρέτης τὰς ὠδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον πλησίον τοῦ παρεκκλησίου. Ὁ ἀνεμος τῆς Σιέρρας ἔπνεε μετὰ σφοδρότητος, ἡ βροχὴ ἐβίαζε τὴν ῥοήν τῶν χειμαζῶν καὶ κατὰ διαστήματα ὁ κεραυνὸς διέσχίζε τὸ κενόν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ τις.

Ὁ ἄρχων τῆς κατοικίας εἶχεν ὑπάρχει νὰ ζητήσῃ εἰς τὸ παρεκκλήσιον γαλήνην, ἥτις διέφρευγε τὴν κλίνην του. Ἐγονάτισεν ἐμπροσθεν τῶν λιθίνων διφράκτων τοῦ βωμοῦ. Τάχα προσκύγετο ἐγκαρδίως; ἀλλ' ἰδοὺ σκιά, παρεισδύει εἰς τὸ ἅγιον βῆμα· τὸ βῆμα τῆς ἴσον ἑλαφρόν. Μόλις ἐβῆσεν ἐμπροσθεν τῆς Παναγίας, ἥς τὸ ἀγαλμα ἐφωτίζετο δι' ἀργυρᾶς λυχνίας καὶ βίφθεισα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, λέγει μετὰ φωνῆς διακεκομμένης ἐκ λυγμῶν.

Προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου, ὦ μη-τερ τοῦ Σωτῆρος. . . Σὺ ἥτις ἀναγινώσκεις, εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, γνωρίζεις τὴν μετάνοιάν μου, καὶ ἠξέυρεις ἂν τὰ δάκρυά μου, εἰς εἰλικρινῆ . . . Ἀλλοίμονον! πρέπει λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω αὔριον, χωρὶς νὰ ἐπανίδω τὸν φίλτατόν μου Ραμίρον; Διότι τὸ αἰσθάνομαι τώρα, ὅτι εἶμαι πλησίον αὐτοῦ, ὅτι δὲν θὰ τολμήσω, νὰ τοῦ δεῖξω τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικός, ἥτις ἠθέλησε νὰ τὸν προδώσῃ ἄλλοτε· ὦ! συνελήφθην εἰς τὰς ἰδίας μου παγίδας, καὶ ἂν ὁ Δὸν Ραμίρος ὑπέφερε ποτὲ δι' ἐμέ, τώρα ὑποφέρω ἐγὼ πολὺ δι' αὐτόν . . .

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶδος φωνῆς πεπνιγμένης ἠκούσθη. Κυριευθεῖσα ὑπὸ τρόμου ἡ κόμησσα ἐπανεστράφη προσήλῶνουςα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἐνὸς φάσμα-τος, ὅπερ τὴν ἐπλησίαζεν· εἶχε τὸ μέτωπον κεκαλυμμένον διὰ μοναχικῆς κορδύλλης, ἔλαβε τὴν Μαργαρίταν διὰ τῆς χειρὸς, τῆς ἐδειξε σιωπηλῶς τ' ἀγαλμα τῆς Παναγίας, ἔπειτα ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπον.

— Σὲ συγχωρῶ, τῇ λέγει, ὑπάγε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἔσο βεβαία ὅτι ψυχὴ εἰλικρινῆς θὰ προσεύχηται πάντοτε διὰ σέ, εἰς τὴν μονὴν, ὅπου ὑπάγω νὰ ταφῶ.

— ὦ Οὐρανέ! ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα, δὲν μὲ περιφρονῆτε πλέον!

— Ὅχι, Μαργαρίτα, διότι εἶδον τὰ δάκρυά σου.

ἐκτός τούτου, ἐγὼ καταγομιζομαι, ὡς ἡξεύ-
ρεις, ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς ἀρχαίας ἱπ-
ποσύνης, ἔπου ὀβελίαις εἶχον πάντοτε
ἀρκετὰ δακτυλίδια διὰ τὴν καλλονὴν. Ὑ-
γίαινε, καλὴν ἐνταφίωσιν, ὠραία Κάριν.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Βερναδόττος ἔσυρε
πρὸς ἐαυτὸν τὴν ὠραίαν ταύτην κεφαλὴν,
καὶ ἐπέθηκεν ἐν φίλημα ἐπὶ τοῦ ἐρυθριῶν-
τος μετώπου της.

Ἡ νέα κόρη ἐπορεύθη καὶ πάλιν εἰς τὴν
οἴσιν της, ἡ δὲ βασιλικὴ συνοδεία ἤρξατο
βαίνουσα. Ἰὶτα, ὅτε πάντα τὰ ὄχηματα
διήλασαν, αἱ Σουηδαὶ κατέβησαν ἐσπευ-
σμένως ἐκ τῶν πύθων των καὶ συνηροί-
σθησαν παρὰ τῆ ὠραίᾳ Κάριν, ἥτις ἐπε-
δείκνυεν αὐταῖς τὸν βασιλικὸν δακτύ-
λιον.

Ἄνθρωπός τις πεντηκοντούτης τὴν ἡ-
λικίαν, φέρων τὸν ἱματισμὸν τῶν εὐπόρων
χωρικῶν, προσεπάθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ
κέντρον τοῦ κύκλου.

— Αἶ! τί τρέχει λοιπόν; ἔλεγε· διατί
τὴν περικυκλοῦσιν οὕτω πῶς; μήπως συ-
νέβη δυστύχημά τι εἰς τὴν Κάριν μου.

— Παντελῶς, τούναντίον, πάτερ μου!
εἶπεν ἡ νέα κόρη ἀμέσως ἀναγνωρίσασα
τὴν φωνὴν τοῦ προσπαθοῦντος νὰ φθάσῃ
μέχρις αὐτῆς· Ἐλαβα μάλιστα τὴν εὐτυ-
χίαν νὰ με ὁμιλήσῃ ὁ Βασιλεὺς.

— Ὁ Βασιλεὺς σοὶ ὠμίλησε!

— Καὶ μ' ἐφίλησε μάλιστα!

— Σ' ἐφίλησε!

— Μὲ ἔδωκε καὶ τὸ δακτυλίδιον τοῦτο·
παρατηρήσατε τὸν ἀδάμαντά του πόσον
εἶναι ὠραῖος, πόσον λάμπει!

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος παρετήρει ἐκθαμ-
βος τὸ δακτυλίδιον, ἔπειτα αἱ νέαι κόραι,
εἶτα ἡ κόρη, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύ-
σῃ εἰς ὅ,τι τῷ ἔλεγον· ἀλλ' αἰφνηδίως ἐγένε-
ντο σκυθρωπός, ὡς ἂν ἰδέα τις ἐπῆλθεν
αὐτῷ εἰς τὸν νοῦν.

— Ὁ βασιλεὺς σοὶ ὠμίλησεν, ὁ βασι-
λεὺς σὲ ἐφίλησε καὶ σ' ἔδωκε δακτυλίδιον
... δὲν ἐκπλήττομαι... βεβαίως ἔπρε-
πε νὰ συμβῆ τοιοῦτόν τι· ἐνθυμεῖσαι τί
σ' ἔλεγον σήμερον τὸ πρῶτ';

— Αἶ! ναί, εἰν' ἀληθές, εἶπεν ἡ Κάριν,
εἶδες τὸν Τομτεκούβ.

— Ναί, εἶδον τὸν Τομτεκούβ μετὰ τοῦ
βαμβακίνου σκούφου του.

— Αἶ!... ἐφώνησαν πάντες·

τὸ δ' ἐπιρρόνημα τοῦτο ἐδήλου:

— Αἶ! ἀφοῦ εἶδε τὸν Τομτεκούβ δὲν
μας φαίνεται πλέον παράξενον.

— Ἀς ἐπιστρέψωμέν' κόρη μου, διότι
εἶναι ἀργὰ καὶ ἡ μικρά σου ἀδελφὴ Εὔα
μας περιμένει.

Ὁ χωρικὸς ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς
θυγατρὸς του βαρὺ ἐπανωφόριον καὶ λαβό-
μενοι τῶν χειρῶν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ ὀ-
μίλου.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ δώσωμεν ἐξηγήσιν τι-
να ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Τομτεκούβ τούτου,
τὸν ὁποῖον οὐδεὶς βεβαίως τῶν ἀναγνω-
στῶν μας γνωρίζει.

Ὁ Σουηδός, ὡς πάντες οἱ νηπιώδεις
λαοὶ, εἶναι δεισιδαίμων, ἡ δ' εὐκολόπιστος
φαντασία του πλάττει πληθὺν κατοικι-
δίων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα τὸν συνοδεύου-
σιν ἐν τῇ μοναξίᾳ τῶν ἀγρῶν καὶ τὸν συν-
τροφεύουσι παρὰ τῆ ἐστία του κατὰ τὰς
ἀτελευτήτους νύκτας τοῦ χειμῶνος. Ἐκ
τῶν πνευμάτων αὐτῶν τὰ ἐπισημότερα εἶ-
ναι οἱ Ἑλβας καὶ ὁ Τομτεκούβ.

Οἱ Ἑλβας παρουσιάζονται ὑπὸ μορφήν
νάνων, ἔχοντες τὸ πολὺ ὕψος ὑποδήμα-
τος. Ἡ ὑπαρξίς τῶν Ἑλβας εἶναι τόσον
γενικῶς παραδεδεγμένη, ὥστε εἶναι συ-
νήθης ἐκφρασίς, ἦν καὶ οἱ ἐπίσημοι ἀπο-
τείνουσιν ἢ ἀποκρίνονται ὅτε τις παραξέ-
νεύεται διὰ τὴν ἀπουσίαν των.

« — Ποῦ εἶναι ὁ δεῖνα; — Ἀναμφι-
βόλως εἰς τοὺς Ἑλβας. — Ἐρχομαι ἀπὸ
τοὺς Ἑλβας. — Δισκέδασα κατὰ τὴν ἐ-
σπέρην ταύτην μετὰ τῶν Ἑλβας. »

Ποιητικαὶ ὄνειρώξεις, συνεντεύξεις ἐρω-
τικαὶ καὶ τὰ παρόμοια, κοινὰ ἢ σπουδαῖα,
τὰ πάντα ἐξηγοῦνται διὰ τῶν Ἑλβας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΡ. ΒΑΜΠΑΣ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ
Αἰνίγματος. — Πληγὴ — Γῆ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄπλοῦς ποιμὴν κατήντησα κριτῆς θεῶν
[νὰ γείνω·
Κριτῆς ἐνθέων γίνομαι ὁ ἡγίους ἀνμείνω·

— Η. Η. Φ.